

[Bertel Dahlgaard.]

konservatismen repræsenterede her i landet. Ja, hvis alle befolkningsgrupper her i Danmark skal med, er det jo ensbetydende med, at vi skal ind på det system med samlingsregering, som der i hvert tilfælde ikke i øjeblikket er tilslutning til fra nogen side, såvidt jeg forstår, men dernæst vil jeg gøre opmærksom på, at det radikale venstre ikke insisterede på selv at være med i den regering, det drejede sig om på det pågældende tidspunkt.

Vi var fuldt rede til at indtage en velvillig holdning overfor en regering alene af socialdemokrater og venstre; kun hvis man ønskede det radikale venstres deltagelse, var vi rede dertil. Men netop i denne forbindelse vil jeg gerne oplyse det ærede medlem om, at når han som i dette tilfælde ser, at der er nogen, der ønsker det radikale venstres medvirken på disse områder som deltager, medens ingen inklinerer for det ærede konservative parti, så er det ikke noget, der er tilfældigt; det er noget, der har sin årsag. Det skyldes, at det radikale venstre, omend et mindre parti end det konservative parti, ikke desto mindre repræsenterer noget centralt i vort folk, som har forbindelse med stemninger og følelser i vide kredse udenfor det radikale venstre. Det er noget, alle de herrer her i salen ved, men der er en vis del, der ikke vil erkende det.

Jeg har så endnu kun en bemærkning til det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft. Når det ærede medlem sagde, at jeg meget vel vidste, at det, der foranledigede skismaet mellem det konservative folkeparti og afdøde Christmas Møller, alene var det sydslesvigske spørgsmål, så vil jeg sige: nej, det ved jeg ikke. Jeg ved tværtimod, at Christmas Møller på mange områder tænkte og følte ad helt andre baner end det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft.

Til det ærede medlem hr. Viggo Starcke har jeg en enkelt bemærkning, jeg gerne vil gøre, fordi jeg forleden hørte, at han som sædvanlig opstillede modsætningerne mellem de såkaldte gamle partier og de bedrifter, han tænkte sig at udføre. Jeg har ikke til opgave at forsvare alle de gamle partier — enkelte af dem har jeg ofte stået i bitter modsætning til —, men når man søger at smæde det, der er foregået her i landet i det sidste halvt hundrede år, disse partier har bestået, så viser jeg smæderne tilbage. Der er selvfølgelig sket fejl i dette halvt hundrede år, og der er endnu svære brist i vort samfund i dag — og dem skal vi rette —, men set i sammenhæng kan vi være bekendt, hvad der er nået. Når jeg

tænker på min barndom derhjemme, hvor jeg kom i husmandshjem og i arbejderhjem med de stampede lergulve og også oplevede byarbejdernes triste tilværelse, og så ser det Danmark, der siden har hævet sig op, materielt og kulturelt, ja, så er der grund til at sige gudskelov for denne rige folkelige udvikling. Og vil vi sammenligne os med de øvrige folk i det Europa, hvoraf vi er en lille del, så har vi ikke nødig at tilhylle vort åsyn i blusel. Den jævne mand i Danmark befinder sig også i dag i den bedste tiendedel af Europa. Det kan Danmark godt være bekendt, og det er nået, skønt vi i disse 50 år har gennemlevet verdenshistoriens to største sammenbrud og vort lille folk på 4 mill. mennesker har stået ved randen af undertrykkelse og undergang og har måttet kæmpe imod vældige økonomiske kræfter.

Det er en stor skam for den, der under disse forhold ved enhver lejlighed taler ringeagtende om danske tilstande for at udnytte enhver utilfredshed, som det er muligt at gejle op i en vanskelig tid. Og det bliver ikke mere forsvarligt ved, at man gør det med en blid stemme, der med radioen træder ind og venligt siger: goddag i stuen, eller ved anvendelsen af andre tale-tricks, som man for sin egen skyld helst skal holde sig for god til. Det ærede medlem har i de sidste år rundt omkring holdt nogle hundrede foredrag, som alle er begyndt med at skildre vikingetiden og hvilke enkle sandheder der for nutiden kan udtrages af den tids begivenheder. Der var for såvidt en vis symbolik i denne indledning, som danske vikingers strandhugst og røveri på fremmede strande faktisk var den måde, hvorpå datidens Danmark overvandt sine valutavanskeligheder. Men nutidens forhold er jo lidt mere komplicerede; nu må man have valutaen med hjemmefra for at opnå de attråede varer.

For at holde os lidt mere til den nuværende virkelighedens verden skal jeg sige, at det kræver kun få ord at forklare, hvad følgen ville blive, hvis Danmark ene af alle lande ophørte med enhver regulering, således som det ærede medlem hr. Viggo Starcke anbefaler. Da måtte Danmark simpelthen i løbet af få uger standse sine betalinger. De, der ud fra egoistiske motiver eller af bare naivitet nægter at forstå dette, må så sejle videre med vikingebåden. Men der må nødvendigvis for landets skyld være tilstrækkelig mange herinde, der tør sige befolkningen sandheden, selvom regulering af indførslen principielt er en imod.

Når det ærede medlem forleden fremsatte